

ΚΕΝΙΑ

ΕΜΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ

1 ευρώ

τεύχος νο 51

ΦΕΒΡΑΡΙΟΣ '03

ΣΚ

**IN CASE OF
EMERGENCY**

Το θέμα είναι κατ' αρχήν γνωστό. Αλλά απωθείται κοινωνικά στα υπόγεια του ανεπίσημου και ανομολόγητου της ζωής, των θεσμών, των ριζικών μετασχηματισμών που γίνονται αλλά κανείς δεν θέλει να πάρει στα σοβαρά. Μιλάνε για τους *δότες σπέρματος*, μια αρκετά καινούργια πρακτική, που έχει πλευρές σχετικές με την εργασία, άλλες που αφορούν την "σεξουαλική ηθική", κάποιες τρίτες σχετικές με την οικογένεια, και τέλος (καθόλου ασήμαντο) αγγίζει καίρια ζητήματα που αφορούν το αρσενικό (αλλά και το θηλυκό) ανθρώπινο σώμα.

Αν κάποιος δεν ξέρει μπορεί να θεωρεί ότι ο δότης σπέρματος είναι κάποιος που απλά μαλακίζεται (όπως μπορεί να το κάνει ο καθένας) και με κάποιο λίγο πολύ περιεργό τρόπο πουλάει το σπέρμα του. Ακόμα κιαν ήταν έτσι το θέμα θα είχε το ενδιαφέρον του – αλλά βέβαια δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Πρώτα πρώτα κάποιος που σκοπεύει να γίνει δότης πρέπει να περάσει μια σειρά ιατρικές εξετάσεις που να αποδεικνύουν την καλή του υγεία, φυσιολογικά και γενετικά. Πρέπει επιπλέον να καταθέσει ένα ορισμένο "οικογενειακό ιστορικό", ώστε να διερευνηθούν, στο βαθμό που είναι τεχνικά εφικτό, "κληρονομικές προδιαθέσεις" ή όχι. Τέλος πρέπει να έχει και κάποιες "ποιότητας" φυσιολογικά χαρακτηριστικά: οι μεγάλες μύτες ή τα μεγάλα αυτιά για παράδειγμα είναι σίγουρα αντιπροσόντα... Απο την αυστηρά "εργασιακή" πλευρά λοιπόν ο δότης σπέρματος είναι μια απο εκείνες τις δουλειές που η πλήρης ιατροποίηση είναι η βασικότερη προϋπόθεσή του μεροκάματου.

Το δεύτερο βασικό ζήτημα είναι ότι το σπέρμα δεν μπορεί να "μαζευτεί" όπου όπου... Ας πούμε σε ένα προφυλακτικό. Τα προφυλακτικά έχουν εσωτερικά σπερματοκτόνες ουσίες – αλλά και έτσι να μην ήταν τα σπερματοζώαρια έχουν ελάχιστο χρόνο ζωής εκτός γυναικείου κόλπου. Κι αυτό σημαίνει ότι αμέσως μετά την εκσπερμάτωση το σπέρμα που προορίζεται για τεχνητή γονιμοποίηση ή άλλες σχετικές χρήσεις, πρέπει να υποστεί συγκεκριμένη διαχείριση ώστε να συντηρηθεί "ζωντανό". Πρέπει λοιπόν να συσκευαστεί σε αποστειρωμένο δοχείο, και σε περιβάλλον "ιατρικά εγγυημένο". Αυτό σημαίνει ότι την μαλακία του δεν θα την τραβήξει ο δότης σπέρματος όπου και όπως γουστάρει. Θα πρέπει να πάει στο ειδικό δωμάτιο του ειδικού εργαστηρίου, ύστερα απο ραντεβού.

Τί είναι αυτό το δωμάτιο; Είναι ένα περιβάλλον σεξουαλικής διέγερσης μέσα στην καρδιά του ιατρικού πλέγματος! Ένα "ασηπτικό" σημείο εκβιασμένου αυτοερωτισμού. Βιντεοταινίες και περιοδικά τσόντες είναι το (προφανές) υλικό για την "κάβλα". Αλλά φυσικά δεν πρόκειται για το τσοντάδικο σινεμά σ' έναν κακόφημο δρόμο στην άκρη του πουριτανισμού, ούτε για τον προσωπικό χώρο κανενός. Πρόκειται για δουλειά!

Πρόκειται για δουλειά, για ένα είδος "παροχής υπηρεσιών", και απο εντελώς τυπική άποψη

(σχέση "χρόνου εργασίας" προς αμοιβή) θεωρείται καλοπληρωμένη. Φυσικά υπάρχουν και μια σειρά νομικά ζητήματα, καθώς η ιατρική αξιοποίηση του σπέρματος δεν μπορεί να εγείρει (απ' τη μεριά του δότη) απαιτήσεις πατρότητας ή "ιδιοκτησίας" με οποιαδήποτε έννοια. Στην πραγματικότητα ο ίδιος δεν ξέρει, και δεν πρέπει να ξέρει, πότε και πού θα

χρησιμοποιηθούν τα σπερματοζώαρια του. Συνεπώς στην περίπτωση των δοτών σπέρματος η αμοιβή δεν καθορίζεται απο αυτόν καθαυτόν τον χρόνο εργασίας (μαλακίας) αλλά απο την ευρύτερη σχέση "προσφοράς / ζήτησης" αρσενικού γενετικού υλικού.

Κατα πόσον ο δότης σπέρματος ταιριάζει στο πρότυπο του αρσενικού – που – έχει – το – πάνω – χέρι στις κοινωνικές σχέσεις και ειδικά στην σεξουαλικότητα; Παλιότερα οι φεμινίστριες υποστήριζαν (και είχαν σε μεγάλο βαθμό δίκιο) πως οι έρευνες για τα αντισυλληπτικά φάρμακα και οι πρακτικές της στειρώσης αφορούν αποκλειστικά την γυναικεία χρήση τους για να μην θιγεί η "πλήρης σεξουαλικότητα" των αρσενικών. Ο δότης σπέρματος είναι ένας άγγελος της πτώσης του αρσενικού που έρχεται απο τελειώς διαφορετική μεριά, απρόοπτα για τα "πρότυπα αρρενωπότητας" αλλά κατηγορηματικά: δεν είναι πια μόνο το γυναικείο σώμα που υπόκειται σε διάφορων ειδών "εξαρτησιακούς" και εργαστηριακούς ελέγχους και χειρισμούς, αλλά και το αντρικό. Η κατά παραγγελία κάβλα ξεφεύγει επίσης απο την επαγγελματική κατηγορία της αρσενικής πορνείας (του ζιγκολό) γιατί αφενός πρόκειται για περίπτωση κλασσικής

Σπορτίβ μαλάκας παλαιού (αλλά λόγω κεκτημένης ταχύτητας ακόμα επίκαιρου) τύπου: ο Arnold Schwarzenegger, σαν «πρ. κόσμος», ποζάρει το 1977 περιβαλλόμενος απο ανθοφόρα γυναικεία αντικείμενα (ο χαρακτηρισμός «γλάστρα» βγήκε αργότερα...) A real man! Εκατομμύρια αρσενικοί του αναπτυγμένου κόσμου έφαγαν και τρώνε τα χρόνια τους στα γυμναστήρια, μπας και πιάσουν κι αυτοί το υπονοούμενο...

μαλακίας (η οποία στο πάνθεον των αρσενικών προτύπων είναι ούτως ή άλλως "αξιακά" υποτιμημένη) αφετέρου πρόκειται για μαλακία σε επιλεγμένο απο "εργοδότες" χώρο και χρόνο. Η πούτσα, που έχει αποτελέσει κυριολεκτικά και μεταφορικά την υπεράνω όλων "σημαία" του φαλλοκρατισμού στην ιστορία της αρσενικής υπεροχής, ξεπέφτει σε ένα εξάρτημα της ασώματης (βιογενετικής) μηχανής της οποίας άλλα γρανάζια είναι ήδη γένους θηλυκού.

Απο οντολογική – και σε τελευταία ανάλυση πολιτική – άποψη ο δότης σπέρματος είναι μια ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα κοινωνική φιγούρα, και σε καμιά περίπτωση "απορριπτέος". Κατα κάποιον τρόπο υλοποιεί την εξίσωση της "νέου τύπου" εκμετάλλευσης των σωμάτων, αρσενικών και

μαλάκας

θηλυκών – αν και, στην μηχανική των νέων τεχνολογιών της αναπαραγωγής, τα θηλυκά σώματα εξακολουθούν να υποφέρουν πολύ περισσότερο. Έτσι μπορούμε να συγκρίνουμε το "επάγγελμα μαλάκας" με το "επάγγελμα δανεική μήτρα" (λαμβάνοντας υπόψην οπωσδήποτε ότι οι γυναίκες που αναγκαστικά ή με την θέλησή τους νοικιάζουν την μήτρα τους για 9 μήνες υπόκεινται σε πολύ χειρότερους και συνολικότερους ελέγχους).

Με αυτήν την σύγκριση ανακαλύπτουμε μια βασική αιχμή της γενικής "αναδιάρθρωσης" των ανθρώπινων σωμάτων, με τρόπο "εξισωτικό" και unisex. Είναι η πρώτη φορά στην εποποιία της κυριαρχίας του αρσενικού που το σώμα του ξεπέφτει αν όχι στο ίδιο, πάντως σε ένα κοντινό "επίπεδο" με το μόνιμα κυριαρχούμενο θηλυκό. Και μάλιστα ξεπέφτει όχι εξαιτίας κάποιας ανατροπής θέσεων και ρόλων, όχι εξαιτίας κάποιας γυναικείας επανάστασης (αυτό είναι μια εντελώς διαφορετική ιστορία) αλλά σα συνέπεια της τεχνολογικής προέλασης του ίδιου

του "ανδρικού πολιτισμού"! Είναι η πρώτη φορά που η εξουσιαστική διαλεκτική αποσωματικοποίηση / νέα σωματοποίηση, μια διαλεκτική που επιφύλασσε για τις γυναίκες την μόνιμη, άλλοτε ακριβή και άλλοτε ταπεινή θέση του αντικειμένου, κάνει και τα αρσενικά σώματα αντικείμενα, μέσα στο πλέον απόρθητο υποτίθεται ιερό: την σεξουαλικότητά τους. Είναι η πρώτη φορά που το αρσενικό, σα σώμα (δηλαδή σαν ύλη και πάθη αλλά και σα συμβολισμοί, μυθοποιήσεις κλπ) και μάλιστα σαν η τελευταία ανάλυση του ανδρισμού του (η πούτσα ήταν ο ανδρισμός – σε - τελευταία – ανάλυση!) μπαίνει στον μαγικό κόσμο της οργανικής υποτίμησης. Οργανικής με την έννοια ότι μιλώντας για τους δότες σπέρματος δεν αναφερόμαστε σε τυχαίες και περιθωριακές κοινωνικές συμπεριφορές / πρακτικές, αλλά για μια κομβική θέση των βιοτεχνολογιών και της υπο την ηγεμονία τους κοινωνικής αναδιάρθρωσης. Οργανικής απ' τη μεριά του συστήματος λοιπόν.

Βέβαια αυτή η πραγματικότητα παραμένει απωθημένη απο (και ενδεχομένως απωθητική για) την τυπική κοινωνική αντίληψη. Δεν είναι κάτι που πρέπει να θεωρηθεί τυχαίο. Ενώ οι μετασχηματισμοί που αφορούν τα γυναικεία σώματα και την "γενετική" τους υπόσταση βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της δημοσιότητας, ο επαγγελματίας μαλάκας (μια θέση στην οποία απασχολούνται χιλιάδες αρσενικοί σε όλον τον κόσμο...) ή ακόμα και ο ευκαιριακά μαλάκας / σύζυγος / γενετικά συνεταιίρος στις τεχνικές της εξωσωματικής γονιμοποίησης, είναι φιγούρες που παραμένουν στο σκοτάδι. Είναι φανερό ότι η ιδεολογία έχει μείνει λαχνασμένη πίσω απ' τις αιχμές του μέλλοντος που είναι ήδη παρούσες. Και είναι γνωστό πως πάντα έτσι συνέβαινε σε περιόδους εκ βάθρων αλλαγών στις κοινωνικές σχέσεις.

Αλλά ο επαγγελματίας μαλάκας δεν είναι κάποιος που ήρθε σήμερα για να ξεχαστεί αύριο. Οι έρευνες οι σχετικές με την ανδρική γονιμότητα στον αναπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο καταλήγουν σε όλο και πιο ανησυχητικές διαπιστώσεις. Λόγω διατροφικών συνθηκών, λόγω μεθόδων μέθης (γενίκευση της χρήσης drugs και διαφόρων ειδών "φαρμάκων"), λόγω κοινωνικής / ψυχολογικής έντασης ή ποιός ξέρει για ποιόν άλλο λόγο, τα πρωτοκοσμικά σπερματοζώαρια αραιώνουν και αδυνατίζουν. Ο δότης σπέρματος ήρθε λοιπόν για να σώσει την κατάσταση. Για να σώσει την παρουσία της λευκής «αναπτυγμένης» φυλής στο πλανήτη, ήρθε για να σώσει (ανατρέποντας όμως βασικά φετίχ του παρελθόντος) την αστική / υπερτεχνολογική οικογένεια... Ακριβό το τίμημα της διαίωσης όχι του είδους αλλά μιας ορισμένης ηγεμονικής αντίληψης.

Ήρθε ... Γιατί η υποτιμημένη αρσενική χειροτεχνία του αυνανισμού αποκαθίσταται όχι ηθικά αλλά οπωσδήποτε τεχνολογικά. Ήρθε γιατί ο αντρικός (και όχι ο γυναικείος) αυτοερωτισμός αποδεικνύεται με απρόσμενο τρόπο παραγωγικά χρήσιμος.

Ήρθε... Για να κάνει, θέλοντας και μη, το πρώτο ανδρικό μνημόσυνο σε ένα σύστημα τόσο αρσενικά ματαιόδοξο, τόσο αρσενικά αυτοκαταστροφικό...

η οικονομία μιας παγκόσμιας δύναμης

Το κείμενο που ακολουθεί είναι τμήμα ενός μεγαλύτερου άρθρου που δημοσιεύτηκε πέρυσι το καλοκαίρι στην ιστοσελίδα της ασιατικής εφημερίδας Asia Times, με την υπογραφή του Henry C K Liu, σινοαμερικανού οικονομολόγου.

Το διαλέξαμε προς δημοσίευση επειδή δείχνει με σχετικά απλό τρόπο δύο πράγματα που γενικά τα αγνοούμε. Το πρώτο που τα «παιχνίδια των νομισμάτων» μεταξύ κρατών επιτρέπουν την μεταφορά (δηλαδή κλοπή) αξίας μέσω του διεθνούς εμπορίου. Και τον τρόπο που ο αμερικανικός καπιταλισμός (και ανάλογα οποιοσδήποτε άλλος, «εθνικός» ή «περιφερειακά ολοκληρωμένος» με ισχυρό διεθνές νομισμα και εμπορικό έλλειμμα) εγγράφει σαν δική του «ανάπτυξη» την οικονομική υπεξαίρεση σε βάρος άλλων, πιο «υπανάπτυκτων».

Η έκρηξη της παραγωγικότητας στις ΗΠΑ είναι τόσο αντικατοπτρισμός όσο το χρήμα που προκάλεσε αυτήν την φαινομενική έκρηξη. Δεν έχει υπάρξει έκρηξη της παραγωγικότητας στις ΗΠΑ τις δύο τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα: υπήρξε εισαγωγή ενός μπουμι. Αυτό που είναι σημαντικό είναι ότι αυτή η έκρηξη δεν προκλήθηκε από κάποια θεαματική αύξηση της αμερικανικής οικονομίας: προκλήθηκε μέσω του χρέους των χωρών χαμηλού κόστους εργασίας, όπου εξάλλου παρήχθη αυτός ο πλούτος. Ή, για να το πω με λιγότερο τεχνικούς όρους, η οικονομική έκρηξη που έκανε εφικτή την παρούσα πολιτική ηγεμονία των ΗΠΑ χρηματοδοτήθηκε από πληρωμές «φόρου υποτέλειας» διαφόρων κρατών τα οποία κρατήθηκαν χαμηλά, στα όρια της επιβίωσης, χάρη στην εξάρτησή τους απ' τις εξαγωγές τους. Μπορεί κανείς να ονομάσει αυτήν την ιστορία «θεωρία της Νέας Ρώμης» για την οικονομική ανάπτυξη των ΗΠΑ.

Στην πραγματικότητα οι εξαγωγές μπορεί να είναι ωφέλιμες για μια οικονομία αν της επιτρέπουν να εισάγει αγαθά και υπηρεσίες που της λείπουν. Υπό τις συνθήκες του μερκαντιλισμού και του κανόνα του χρυσού για παράδειγμα, μια οικονομία μπορούσε να μετατρέπει τα εμπορικά της πλεονάσματα σε χρυσό, τον οποίο θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει για πληρωμές εισαγωγών στο μέλλον.

Υπό τα σημερινά δεδομένα του παγκόσμιου εμπορικού συστήματος ωστόσο, το εμπορικό πλεόνασμα μιας οικονομίας μετατρέπεται σε δολάρια, ένα κυμαινόμενο νόμισμα με αβέβαιη αξία στο μέλλον. Ακόμα χειρότερα αυτό το κυριαρχημένο από το δολάριο εμπορικό πλεόνασμα δεν συμφέρει να μετατραπεί στο νόμισμα του εξαγωγικού κράτους, γιατί όλα αυτά τα κράτη πρέπει να κρατάνε αποθέματα σε δολάρια ώστε να μπορούν να αντιμετωπίσουν επιθέσεις υποτιμητικής κερδοσκοπίας εναντίον των νομισμάτων τους στις διεθνείς χρηματαγορές.

Πέρα από το να παραμορφώνει την εσωτερική πολιτική, ο εξαγωγικός τομέας της κινεζικής οικονομίας έχει αποκτήσει παράλογη επιρροή στην εξωτερική πολιτική της Κίνας εδώ και παραπάνω από μια δεκαετία. Η Κίνα κάνει πολιτικούς συμβιβασμούς σε όλα τα μέτωπα με τις ΗΠΑ από τον φόβο μην χάσει την αγορά τους όπου κατευθύνεται το μεγαλύτερο μέρος των εξαγωγών της: τα έσοδα των οποίων στη συνέχεια, για να μην χάσουν την αξία τους, επενδύονται σε κρατικά ομόλογα των ΗΠΑ χρηματοδοτώντας έτσι το δημόσιο χρέος τους. Αυτό είναι ειρωνεία, γιατί σύμφωνα με την οικονομική θεωρία ένα διαρκές

εμπορικό πλεόνασμα που συνοδεύεται από διαρκείς καταθέσεις κεφαλαίων είναι ένας συνδυασμός που δεν συμφέρει μια εξαγωγική οικονομία. Αλλά δεν είναι η Κίνα μόνο που βρίσκεται σ' αυτήν την κατάσταση. Οι περισσότερες εξαγωγικές οικονομίες του κόσμου είναι στην ίδια φάση. Αυτή είναι η οικονομική βάση της αμερικανικής μονομείρας στις διεθνείς υποθέσεις.

Όταν οι κινέζοι εξαγωγείς επενδύουν το εμπορικό πλεόνασμα σε χρεώγραφα δολαρίου, η κινεζική οικονομία δεν έχει κανένα όφελος από τις εξαγωγές, αφού περισσότερα αγαθά φεύγουν από την Κίνα απ' όσα μπαίνουν σ' αυτήν. Αλλά η Κίνα δεν μπορεί να επιχειρήσει ένα ισορροπημένο εμπορικό ισοζύγιο, κιας ξεχάσουμε την εκδοχή του εμπορικού ελλείματος, αφού τα εμπορικά πλεονάσματα είναι αναγκαία για να συνεχίσει η τόνωση του εξαγωγικού τομέα, αλλά και να στηριχτεί μια μακροπρόθεσμη σχέση του νομισμάτος της με το δολάριο. Τελικά ο μεγάλος όγκος αυτού του εμπορικού πλεονάσματος μένει στις ΗΠΑ.

Η διαφορά ανάμεσα στην ονομαστική αξία του ποσού νομισμάτος της χώρας εισαγωγής (ΗΠΑ) που πληρώνεται σαν τελική τιμή ενός εισαγόμενου εμπορεύματος, και στην τιμή, στο ίδιο νόμισμα, που πληρώθηκε πριν εξαχθεί έτσι ώστε να ξεκινήσει η εξαγωγή του, δείχνει το πραγματικό υπόλοιπο της αξίας (σε αγαθά ή και υπηρεσίες) που έχει παραμείνει στην εισαγωγική οικονομία μέσω του εμπορίου της με μια εξαγωγική. Εφόσον η χειραγώγηση των εμπορικών ανισορροπιών σημαίνει είτε την υπερτίμηση του νομισμάτος του εισαγωγέα είτε την υποτίμηση του νομισμάτος του εξαγωγέα, το μονόπλευρο εμπόριο μπορεί να τελειώσει είτε ο εξαγωγέας θα έχει εξάγει όλον τον πλούτο, είτε όταν ο εισαγωγέας θα έχει φτάσει τα εμπορικά του ελλείματα σε τέτοιο ύψος που θα υπονομεύεται η διάθεση του εξαγωγέα να συνεχίσει να χρηματοδοτεί το δημόσιο έλλειμα του εισαγωγέα. Οι πολιτικές των επιτοκίων των κεντρικών τραπεζών έχουν σημαντικό βάρος σ' αυτήν την διαδικασία, καθώς οδηγούν τις ροές επενδύσεων προς τις οικονομίες που δίνουν τα μεγαλύτερα επιτόκια, κάνοντας εφικτή την διαρκή εμπορική ανισορροπία. Άλλες μορφές λεηλασίας του πλούτου, του είδους μόλυνση του περιβάλλοντος, χαμηλοί μισθοί και παροχές στους εργατές, άρνηση στην τοπική ανάπτυξη και αύξηση της φτώχειας σε πολλούς τομείς είναι οι ποινές που πρέπει να υπομείνει ο εξαγωγέας.

Η Κίνα εξήγαγε το 2001 4,07 δισεκατομύρια ζευγάρια παπούτσια, νούμερο που ήταν κατά 2,55% μεγαλύτερο από εκείνο του 2000. Αλλά η αξία αυτών των εξαγωγών, 10,1 δισ. δολάρια, ήταν μεγαλύτερη μόνο κατά 2,48% σε σχέση με το 2000. Άρα η πραγματική αύξηση ανα μονάδα ήταν αρνητική. Η περιοχή Guangdong είναι το μεγαλύτερο εργοστάσιο παπουτσιών της Κίνας, με ετήσια παραγωγή περίπου 3 δισεκατομύρια ζευγάρια, που αποτελεί το 1/3 της παγκόσμιας παραγωγής. Λαμβάνοντας υπόψη ότι ο αριθμός των εργατών στην βιομηχανία κατασκευής παπουτσιών στην Κίνα έμεινε σταθερός το 2001, η κινεζική παραγωγικότητα στον τομέα αυτόν έπεσε το 2001. Ο μόνος

τρόπος για να μείνει σταθερή ή και να αυξηθεί θα ήταν οι απολύσεις εργατών, κάτι που θα χειροτέρευε το ήδη αυξανόμενο πρόβλημα ανεργίας των κινέζων.

Αυτή η «πτώση» της παραγωγικότητας στην κινεζική παπουτσοβιομηχανία εμφανίζεται σαν «αύξηση» της παραγωγικότητας στις ΗΠΑ. Το περιθώριο κέρδους των αμερικανών εισαγωγέων από την Κίνα είναι μεγαλύτερο από εκείνο των κινέζων εξαγωγέων στις ΗΠΑ. Αυτό, εν μέρει, οφείλεται στο διαφορετικό κόστος διάθεσης στην εισαγωγική χώρα (ΗΠΑ) εξαιτίας της διεθνούς υπερτίμησης του νομισμάτος της και του υψηλότερου επιπέδου ζωής. Για παράδειγμα ένα παιχνίδι που τιμάται 2\$ την ώρα που βγαίνει από ένα κινέζικο εργοστάσιο, πάει στα 3\$ την ώρα που φτάνει πάνω σε πλοίο στο λιμάνι του Σαν Ντιέγκο. Από τη στιγμή που ο αμερικανός καταναλωτής θα το αγοράσει 10\$, η αμερικανική οικονομία κάνει την αφαίρεση 10\$ τελική πώληση μείον 3\$ αγορά, άρα 7\$ γράφονται στο ΑΕΠ των ΗΠΑ. Η αύξηση του ΑΕΠ του εισαγωγέα σε σχέση με την τιμή εισαγωγής είναι μεγαλύτερη από 2:1, στην προκειμένη περίπτωση είναι 2,33:1 (7:3).

Από την μεριά του εξαγωγέα τώρα, η σχέση της αύξησης του ΑΕΠ της χώρας εξαγωγής προς την

τιμή εξαγωγής είναι 0 αν τα 2\$ που πληρώθηκαν για το παιχνίδι την στιγμή της εξαγωγής του επενδυθούν σε ομόλογα του εισαγωγέα (ΗΠΑ). Αν μάλιστα το μισό απ' αυτήν την τιμή εξαγωγής των 2\$ μείνει σαν κέρδος του εισαγωγέα από την αξιοποίηση των «ξένων επενδύσεων» που έγιναν στα ομόλογά του, τότε η προηγούμενη σχέση που αναφέραμε είναι στην πραγματικότητα αρνητική. Τα νούμερα που αφορούν άλλους τύπους παραγωγής έχουν μεγάλη ποικιλία, αλλά το κεντρικό μοτίβο είναι ακριβώς το ίδιο. Οι εισαγωγές αξίας 1,25 τρισ. δολαρίων στις ΗΠΑ το 2000 είναι άμεσα υπεύθυνες για την αύξηση του αμερικανικού ΑΕΠ κατά 2,5 τρισ. δολάρια, σχεδόν δηλαδή το 28% του συνολικού ΑΕΠ των ΗΠΑ που ήταν 9 τρισ. δολάρια. Αυτό προκύπτει αν κρατήσουμε την αναλογία 2:1 που αναφέραμε νωρίτερα.

Από την μεριά της Κίνας τώρα οι εξαγωγές της αξίας 400 δισ. δολαρίων είναι άμεσα υπεύθυνες για απώλειες της τάξης των 800 δισ. στο κινέζικο ΑΕΠ που ήταν 1 τρισ. δολάρια, απώλειες σε σχέση με το αν αυτός ο όγκος των εξαγωγών είχε καταναλωθεί στο εσωτερικό της χώρας. Με άλλα λόγια αν η Κίνα δεν έκανε καθόλου εξαγωγές και έστρεφε την παραγωγικότητα που αντιστοιχεί σ' αυτές στην εσωτερική αγορά θα διπλασίαζε το ΑΕΠ της.